No. 36. 1843

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 24 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Benadeeling van het Staats-crediet.

[illegible] het ons toeschijnt, zijn in de laatste dagen [illegible] vertrouwen, hetwelk het bestuur onzer [illegible] in het bijzonder, en onze financiele toestand in het algemeen verdient, zooveel maar immers mogelijk, in het binnen- en in het buitenland te verzwakken.

Wij zouden onszelven gaarne overreden, dat dit bij de schrijvers dier bladen uit onnoozelheid voortvloeide; maar van eenige door hen voortgebragte zaken blijkt het zóó overtuigend, dat geene onnoozelheid de reden bij hen zijn kan, dat het ons niet gelukken wilde, het bestaan dezer eigenschap, te hunner verschooning, aan onszelven op te dringen.

Wat mag dan de reden zijn vroegen wij ons af, voor dit weinig vaderlandslievende gedrag? Om bezuiniging te erlangen? Maar daartoe behoeft het nationale crediet niet bedorven te worden. Het thema der bezuiniging is reeds op zoo velerlei wijze gevarieerd, dat het als onaannemelijk mag worden beschouwd, dat de hier bedoelde schrijvers, ware enkel bezuiniging hun doel geweest, er nog niet eene nieuwe variatie op zouden hebben weten te vinden, zonder dadelijk de grondtoonen van ons crediet, als waren het de toonen van eenen dooden-marsch, daarbij eene rol te doen spelen.

Immers was er door een geacht lid der Staten-Generaal een opmerkelijk voorbeeld gegeven, hoedanig men het snoeimes bezigen moet, wanneer men eenmaal bepaaldelijk besloten heeft: » zóóveel zal er bezuinigd worden *quand même.*" Men kon dus gevoegelijk *dit* voorbeeld hebben nagevolgd, zonder mistrouwen op het ordelijk beheer onzer financien in te boezemen en nieuwe deficits als onmisbaar voor Nederland aan Europa aan te kondigen.

Misschen zijn wij wat ergdenkend; maar wij vonden de door ons bedoelde bladen in den laatsten tijd voortdurend zulke getrouwe en ijverige voorvechters van de » stam-kapitalen en familie-fortuinen" dat wij er als van zelve toe geleid werden, het karakter van zoodanige kampvechters ook hier weder in hen te onderscheiden en te herkennen.

Er is namelijk eene financiele wet aanhangig, welke ten doel heeft, om, ofschoon niet bij wijze van belasting, nogtans de rentheffers van den Staat, welker inkomsten te dezer zake tot dusver onbelast bleven, terwijl vele andere inkomsten, zoo als b. v. die der nijverheid, overbelast waren, nu mede een weinigje van hunne krachten aan het helpen dragen der zware vracht van staatslasten te doen toewijden; dit echter nog altijd *vrijwillig*, als 't ware uit edelmoedigheid, of anders zoo zacht, als met eenen fluweelen band daartoe getrokken, door het vertrouwen op onzen verbeterenden toestand, of door het uitzigt op toekomstig voordeel.

» *Hebben is hebben*" is nogtans een spreekwoord, ook in Nederland overbekend. Wie *f* 5 rente van *f* 100 kapitaal *heeft*, wil die rente gaarne behouden, veel liever dan slechts *f* 4,32 te trekken, waartoe de voorgedragene wet dreigt die rente te zullen beperken. Velen hebben daarom zulk eenen grooten zin in die conversie, als de bewoners van *Posen* in het voorregt om *Pruissen* genoemd te worden.

Dat verwenschte crediet zou zelfs kunnen maken, dat de rente nog minder werd dan *f* 4,32, en wat baat het al, of het effect grootere waarde verkrijgt, wanneer men die waarde niet voordeeliger kan beleggen (in Nederlandsch staatspapier altans), dan tegen eene ellendige rente van *f* 4 of iets daarboven? Om meer te verdienen zou men dan eindelijk nog iets anders moeten gaan doen, dan couponnen-knippen: men zou gelden in takken van handel of nijverheid moeten gaan beleggen, en de uitoefening dier takken nog moeten aanmoedigen; en moet een kapitalist nu tot zulk eene harde noodzakelijkheid gebragt worden, die nu met den eenvoudigen knip eener schaar zijne volle *f* 5 rente van de *f* 100 verdienen kan?

Weg dan met dat heillooze middel, het crediet, waarvan men zich op zulk eene ongemanierde wijze zou willen bedienen, om de algemeene lasten des volks te verminderen, en daarenboven nog de harde noodzakelijkheid te doen ontstaan, om de kapitalen meer nuttig en voortbrengend te maken voor den nationalen rijkdom, voor de nationale welvaart, -- om het loutere couponnen-knippen tot den minst voordeeligen tak van nijverheid in het land te vernederen!

[illegible] zich nog maar tot [illegible] ½ pCt., het zou zeker nog altijd onaangenaam zijn. Maar 4½ pCt. is toch nog eene redelijke intrest, waarmede men zich zou kunnen vergenoegen, en er werd dan ten minste nog altijd *iets* voor het volk gedaan. De kapitalist liep dan ook minder gevaar, naar eenen anderen nijverheids-tak voor zich of zijne descendenten te moeten gaan omzien. Deze laatsten konden dan blijven voortknippen, en daartoe behoeft men geene werklieden na te gaan en -- in het leven te houden. Welk gemak hier! welk eene zorg ginds!

Nogtans, dezen maatregel zóó openlijk, zóó heftig aan te vallen, als het ontwerp op de successie, dat kon gewaagd schijnen. Bij dit laatste, kon men ten minste nog iets aanvoeren over de zedelijkheid, de ouder- en kinderliefde, de schaamachtigheid, om voor rijk of voor niet rijk gehouden te worden, en zoo al meer. Maar *hier*, dat gaat moeijelijker! Het nationaal crediet, de vermindering van den rentelast zijn zaken, zóó algemeen als goed en nuttig erkend, dat men hier, om zich niet op eens geheel en al te ontmaskeren, uiterst voorzigtig zijn moet. Er bevinden zich toch van die » *obscurantistische* schrijvers," van die » domme *philantropen*" in den lande, welke met hunne eeuwigdurende armen-liederen, en hun verlangen naar werk, voor hen die zouden willen werken en het niet kunnen, met hunne verfoeijelijke grondstellingen, dat de arbeid de bron is, waaruit de rijkdommen en kapitalen opwellen, en zich door alle takken der maatschappij verspreiden, zelfs tot de bovenste toe, in stede van toe te stemmen, dat de welvaart der maatschappij *van bóven af* stroomt, *gelyk de Ryn van de Alpen*; er zijn van die lastige menschen in den lande, zeggen wij, die zich er geene gewetenszaak uit maken zouden, om, wanneer men *regtstreeks* den heilzamen voorgedragen maatregel der conversie durfde aantasten, de redeneringen daartoe dienende van haar klatergoud en hare schoone franjes te ontdoen, en in hare gansche en afzigtelijke naaktheid den volke te vertoonen.

Dáárom voorzigtigheid! Dáárom geene *regtstreeksche* aanvallen! Maar er zijn *andere* middelen, om hen, die anders door de eenvoudigen als de redders des lands zouden gaan beschouwd worden, (omdat zij het geluk *van allen* willen,) in hunne ongmerken te dwarsboomen. Ziedaar het te kort over 1841 en 1842! Ziedaar een heroïk middel, zoo als nimmer een geschikter zich kan voordoen! Aan gansch Europa kan nu verkondigd worden, dat de financien van Nederland slecht bestuurd worden; dat de Minister van Financien een slechte rekenaar is; dat de lasten ondragelijk zijn; dat er nog voor korts leeningen voor vroegere te korten gesloten en schatkistbiljetten uitgegeven zijn; dat er nog deficits in aantogt zijn; dat het met onze Kolonien armzalig geschapen staat, en het Moederland op geene hulp, op geene verligting van *die* zijde met eenigen grond rekenen kan; dat de regering, in één woord, het geluk des volks, den heilzamen vooruitgang van Nederland in bloei en welvaart niet wil.

Aan schrijver dezes komt het voor, als zag hier het veel gelezene *Handelsblad* de *Arnhemsche Courant* zoo vriendelijk, zoo regt confraterlijk aan, en als zeide het:

« *De la calomnie, monsieur Bartholo*"
« *Il en reste toujours quelque chose.*"

» Wanneer *deze* onze pogingen niet baten, dan » zal waarachtig het crediet des lands vooruitgaan; » en de mannen die wij haten zullen er in slagen, » vertrouwen te vinden bij het volk, hetwelk zij zon- » der bedelaars te maken, zullen gaan verligten; niet » eens bedenkende, dat daardoor ligt iets minder zal » kunnen worden opgehoopt bij de « stam-kapitalen » » en de familie-fortuinen," dan voor het oogenblik » gedaan kan worden. Te naauwernood zal er eerst » bij vervolg vergoeding voor die stam kapitalen en » familie-fortuinen kunnen voortvloeijen uit de meer- » dere reële waarde, uit de meerdere soliditeit, welke » ieder » stam-kapitaal of familie-fortuin" verkrijgen » zal."

Dusver de *populaire* bladen, deze uit pure volksliefde bedervers of ondermijnders van 's lands crediet! Nederlanders van alle standen! het wordt hoog tijd, dat gij ontwaakt, dat gij u de oogen uitwrijft en ziet, van welke zijde men er in waarheid naar streeft, uw wezenlijk, uw algemeen geluk te bevorderen, uwe toekomst te redden!

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

PALERMO, den 27. Februarij. Onze schouwburg is dezer dagen het tooneel van verregaande onlusten geweest. Een nieuw zangspel, getiteld: *Maria Tudor*, Koningin van Engeland, was, bij de eerste voorstelling, met uitbundige toejuichingen ontvangen, en dichters en componisten, waren met fakkels en in triumphalen optogt naar derzelver huizen begeleid. Bij de tweede voorstelling was de gouverneur, dien men anders zelden in dezen schouwburg ziet, tegenwoordig. Het stuk heeft vier bedrijven, tegen het einde van het tweede meende de gouverneur iets te ontwaren, hetwelk aan de censuur ontsnapt, maar tegen het Napelsche gouvernement gerigt scheen te wezen. Hij gaf dadelijk bevel de voorstelling te stuiten en de gordijn te doen vallen, de dilettanti verzetteden zich hiertegen en het kwam tot een vechten; eerst nadat er bloed gestroomd had, gelukte het den gouverneur, zijne bevelen ten uitvoer te doen brengen. De belhamers der wederspannigen zijn door hem aan de regtbanken overgeleverd; anderen wier eenige misdaad bestaan heeft in het roepen van *bis*, hebben van zijnentwege aanzegging bekomen, dat zij zich te onthouden hebben, in geheel Siciliën, immer weder eenen voet in eenigen schouwburg te zetten.

DUITSCHLAND.

BONN, den 18. Maart. Voor de eerste maal sedert verscheidene jaren vertoont zich weder eene langstaartige komeet aan den hemel, die gisteren avond overal is waargenomen. Over deze vreemdelinge laat zich voor als nog weinig zeggen; zij komt van het zuiden, is niet ver van eene zonnehoogte en nadert waarschijnlijk de aarde. Binnen weinige dagen zullen wij meer van haar kunnen zeggen onderanderen, of zij nog lang voor ons oog zigtbaar zal zijn, en bij een hoogeren stand aan den hemel zich met eenen prachtigen staart zal blijven vertoonen, of spoedig in het noorden zal verdwijnen.

BERLIJN, den 17. Maart. Tegen overmorgen zal hier eene eigenaardige lijkstasie plaats hebben op het kerkhof voor de invaliden. De heeren *von Wittinghof* en *Vriese* dienden, als officieren in hetzelfde regiment en hadden met elkander afgesproken en zich wederkeerig beloofd, dat, wanneer een van beiden in Frankrijk mogt komen te sterven, de overblijvende dan zorgen zou, dat het lijk naar hun vaderland werd teruggevoerd, en, zoo mogelijk op het invaliedenkerkhof aldaar begraven wierd. Ongelukkiglijk werd de luitenant *Vriese* in 1814 door een' boer in Frankrijk vermoord, en de heer *von Wittinghof* ontdekte eindelijk, na lang onderzoek, in 1815 de plaats, waar zijn makker begraven lag. De Fransche regering stond destijds aan den heer *von Wittinghof* toe, om het lijk van zijn' vriend, dat reeds geheel tot bederf was overgegaan, op te graven, en sedert heeft hij het geraamte in eene kist steeds met zich gevoerd. Toen nu Z. M. de koning onlangs kennis kreeg van deze Pylades-dienst heeft H. D. bevolen, dat het gebeente van den luitenant *Vriese* op het invalieden-kerkhof alhier met alle militaire eerbewijzen zal begraven worden; en dit zal nu overmorgen geschieden.

FRANKRIJK.

— Men verneemt, dat in dezen zomer weder eene belangrijke expeditie van Algiers tegen de Arabieren zal ondernomen worden.

— Op de kust langs het kanaal la Manche en de Pas de Calais heeft men ook voor eenige dagen eene kleine aardbeving bespeurd.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, 20. Maart. In de zitting van de Tweede Kamer van heden zijn weder vele verzoekschriften ingekomen. De commissie heeft verslag gedaan nopens verscheidene adressen als op die van de boekhandelaren van Utrecht, Groningen, Zwol en Deventer tegen het Strafwetboek, nopens de aansprakelijkheid der drukkers en uitgevers. Deze en anderen worden ter griffie nedergelegd. De zitting is tot Vrijdag uitgesteld.

— De nadere berigten omtrent de onrustige bewegingen, welke in September ll. onder de mijnwerkers op Banka hebben plaats gehad, en waarvan melding gemaakt is in ons No. 23 van dit jaar, bevestigen de herstelling der rust, maar hebben doen zien dat dit oogmerk niet heeft kunnen bereikt worden zonder het aanwenden van ernstige

mooeien, waarbij ve.......den Chinezen het leven hebben verloren. Meerdere bijzonderheden dan deze, zijn niet bekend; evenmin is de hoegrootheid der schade opgegeven, ontstaan uit het staken van den arbeid aan de tinmijnen, eene staking die echter in allen geval eene mindere leverancie van tin deed vreezen.

— De latere berigten uit Brussel getuigen van de algemeene deelneming, ook aldaar door het sterfgeval verwekt. De koning der Belgen, die het berigt daarvan op zijn landgoed Ardenne ontving, betoonde zich daarover diep getroffen, en de koningin heeft terstond eenen brief van deelneming aan mevrouw *Falck* gezonden. Al de leden van het korps diplomatiek en eene menigte andere aanzienlijken, ten getale van meer dan vijfhonderd, hebben in persoon kaarten van rouwbeklag aan het hotel van het Nederlandsche gezantschap afgegeven. Mevrouw *Falck* heeft ook, naar verzekerd wordt, eenen eigenhandigen brief van Z. M. den koning der Nederlanden, tot gelijk doel, ontvangen.

MIDDELBURG den 22 Maart. Als eene bijzonderheid wordt ons uit Neuzen gemeld, dat te dier plaatse, op den 10 dezer, hunne drie-en-zestig-jarige huwelijks-vereeniging hebben gevierd *Jacobus Dregmans*, oud 85 jaren, en *Elisabeth Scheele*, oud 81 jaren; terwijl man en vrouw het voorregt hebben de beste gezondheid te genieten en hunne verstandelijke vermogens volmaakt te bezitten.

— In het jaar 1838 werd te Meppel een fonds onder den naam van Hulp in lijden, door 3 personen, *J. van den Veen*, *E. Jansen* en *G. Brouwer* aldaar, daargesteld, van welks inrigting en doel wij wel waardig achten onzen lezeren, iets mede te deelen. Dit fonds telt tegenwoordig meer dan honderd leden, die wekelijks elk 10 Ct. contribueren om, des verkiezende (daar er onder de leden ook uit zeer gegoeden stand zijn) in geval van ziekte *f* 3 wekelijks terug te ontvangen. De door sterfgeval nagelatene familie van het lid ontvangt in eens *f* 30 uit de kas en bijaldien hetzelve den ouderdom van 70 jaren bereikt ontvangt het *f* 104 jaarlijks. — Vereischten tot het lidmaatschap zijn: mannelijk geslacht, zekeren ouderdom en goed gedrag, benevens een gezond ligchaam. Niettegenstaande de nog al aanmerkelijke trekkingen door ziekte en sterfgevallen, zoodat de uitgaven door de inkomsten maandelijks soms overtroffen werden is de kas van het fonds thans toch *f* 1500 p. m. rijk; hetwelk vooral aan deszelfs goed bestuur moet geweten worden, maar waaruit ook tevens blijkt dat zulk eene inrigting elders eveneens zoude kunnen bestaan tot voordeel en nut vooral voor den minder gegoeden stand.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Carnavals feesten nemen in Napels jaarlijks af. — De kroonprins van Wurtemberg is in den Haag gearriveerd. Mr. G. L. H. Hooft is tot burgemeester aldaar benoemd. — In alle kerken van Parijs heeft een kollecte plaats gehad ten voordeele van de slagtoffers van Guadeloupe. Jupiter en Isere zullen naar dat eiland vertrekken met de hoogst noodige behoeften. — Rusland ligt met Turkije overhoop omtrent de Servische zaak. — De Wurtembergers hebben van hunne Tweede Kamer eenen steen gekregen, in plaats van brood waarom zij hadden gebeden. (A. C.) — Buiten Utrecht is een kind bij afwezigheid der moeder voorover in eene sloot gevallen en in den modder gesmoord. De moeder haalde het bij hare terugkomst levenloos er uit. Het is het tweede kind hetwelk zij aldus verliest. — De graaf van Nassau gaat eerstdaags naar Berlijn terug. — Ongeboren Hollanders noemt de Amsterdamsche beurs de te scheppen 4 pCt. obligatien. — Het zanggezelschap te Bodegraven heeft één onweder uitgevoerd door G. J. Rapteijn en D. van Rossum, ten profijte der armen. — Het uitzigt op een monument voor den uitvinder van 't haringkaken te Biervliet is nog niet helder.

MENGELINGEN.

DE KRIJG IN HET DONKER BIJ EENE THEEVISITIE.

Marie was de eenige dochter van den rijken V.... Ofschoon dit haar een aanmerkelijk vooruit in de schatting veler jongelingen gaf, was het echter het minste wat mij in haar bekoorde. Niet haar geld, maar hare zachte aanvalligheid, de liefelijke aanminnigheid die uit de hemelsblaauwe oogjes straalde, en de zachte zilverheldere toon harer stem, hadden reeds lang mijn hart gewonnen en ik durfde hopen, dat Marie niet ongevoelig voor mij was. Reeds lang zocht ik de gelegenheid om eens met haar alleen te zijn — als dan..... maar helaas! dezelve scheen mij te ontvlieden, naar mate ik ze te ijveriger zocht. — Met den ouden V.... was ik bevriend, echter niet zoodanig, dat ik den aap uit de mouw durfde laten kijken.

Onlangs, op een' middag, vond ik onder het theedrinken den ouden heer en de bevallige Marie alleen en had het geluk, dat er niet meer gezelschap kwam.

Wij raakten in vertrouwelijk gesprek, en weldra bragt het de oude heer, volgens gewoonte, op het langzaam uitgaan van den Nederlandsch-Belgischen twist, als dat van een nachtkaarsje. — Ik juichte, zeer natuurlijk, deze vergelijking toe. Ondertusschen was het zoo redelijk duister geworden, want het was een der korte herfstdagen, toen ik deze theevisite bragt. De oude heer echter bemerkte het niet, hij was geheel vuur, nu hij iemand had, die hem gereedelijk in al zijne grieven, tegen regeringen en besturen, gelijk gaf, en volkomen gelijk gaf ik hem. Hoe kon ik toch anders doen, daar ik dikwijls niet eens wist aan welk kapittel hij was. Dit moet wederom niet verwonderen, want Marie toch, zat niet verre van mij af, en mijne gedachten waren den ganschen namiddag bij haar.

Hare lieve, poezele voetjes, op eene stoof vooruitgeplaatst, hadden reeds lang mijne aandacht opgewekt en oorlogzuchtige voornemens bij mij gaande gemaakt.

Terwijl heer V.... den tiendaagschen veldtogt doorliep, had ik het plan tot eenen aanval beraamd, en ongemerkt en voorzigtig mijn regter voet laten naderen en in hinderlaag naast de stoof geplaatst, in afwachting van goede gelegenheid. Toen, door de duisternis begunstigd, begon ik den aanval, maar werd behendig afgeslagen. Tot tweemalen had ik de vijandelijke magt met kracht tot op de helft der stoof gedreven, maar vond alsdan een' zoo hevigen tegenstand dat ik weder mijne strijdkrachten achterwaarts deed rukken. Een nieuwe aanval was het, o wee! de likdoorn op mijn' kleinen teen, deerlijk werd deze gedrukt, maar ik bood toch nog dapperen tegenstand. In een oogenblik van verademing aan mijne zijde kreeg ik een duw op de teenen, en, door pijn overmand, aan geen' verderen tegenstand denkende, wierp een volgende ruk mijn' voet met een' zwaren pof op den grond. Den ouden heer ontsnapte een hm! vol nadruk. Dit had echter geen meerder uitwerking dan de verschijning der Engelsche-Fransche vloot bij Turkije. Wij staakten deze bewegingen, maar peinsden met alle vermogens op nieuwe. Het was ondertusschen geheel duister geworden. De oude heer praatte weer voort, en ik uitte zoo nu en dan een « wel zeker, o ja!" of een verwonderingsvol « he!" — Waarop de heer V.... dan steeds verheugd liet volgen: Ja! hadt gij dat wel gedacht? — «Vindt gij niet," vroeg hij eensklaps, « dat Chassé Antwerpen had moeten plat schieten? — « Ja zeker!" was mijn antwoord, maar tevens lachte ik dat hij het hoorde. « Ja het is wel belagchelijk, sprak hij, dat men een' ander spaart om zelf over den kop te tuimelen want"... meer kon ik er volstrekt niet van hooren, want Marie, op eene geheel onverwachte wijze den veldtogt geopend hebbende, had eerst mijn lagchen en nu mijne afgetrokkenheid veroorzaakt. Zij kittelde mij namelijk met de punt van haren neusdoek in de hand. Ik greep toe — mis! Aan het andere eind van denzelven had zij de punt geknoopt, en hiermede sloeg zij mij nu gedurig over de vingers. Deze neusdoek had mij den geheelen namiddag al geërgerd, dus greep ik links en regts, greep nog eens toe, met beide handen en zie, daar had ik het eene einde in mijne magt. Dan, nu ontstond er eene hardnekkige worsteling. Elke duimbreed neusdoeks werd genomen met inspanning; verloren met spijt, hernomen en wedergenomen. Hierbij gloop ik bestendig naar den ouden heer, die echter gerust voortredeneerde en niets bemerkte, wijl men geene hand voor oogen meer zien kon. Was de man echter niet zoo zeer in geestdrift geweest, dan moesten onze bewegingen hem gewis iets verraden hebben, maar hij was aan den lof van Papa Chassé, en verhaalde omstandig de hoogst roemrijke verdediging der Citadel. Wij lieten de zaak, zoo als die was, en den ouden heer maar voortredeneren.

« Vindt ge niet Karel! dat dit zeer verkeerd gehandeld was?" — « Wel ja!" liet ik er onmiddelijk opvolgen en rukte op nieuw aan den neusdoek, waarvan zeker alreeds drievierde in mijne magt was. Nog een rukje, nog eentje en ik was overwinnaar « Overwonnen!" deze vreugdekreet ontsnapte mij onwillekeurig; maar in het zelfde oogenblik trapte Marie mij ferm op de teenen en zweeg de oude heer verbaasd stil. « Overwonnen!" zeide hij smartelijk, « en gij roept dat zoo verheugd! Nu ja, overwonnen, maar nog slechts de lunette van St. Laurent." — « Ja wel," riep ik, « maar wij mogen ons toch trotsch verheffen op den moed onzer dapperen." Een zacht trapje van Maria op mijne teenen, een verzoenend antwoord van den ouden heer, volgde, terwijl de laatste thans verder de inneming en overgave verhaalde, zocht Marie op velerlei wijzen haren neusdoek weder te overrompelen, doch dit ging niet gemakkelijk. Want alle biddende lonkjes, die anders welligt eene algeheele onderwerping ten gevolge zouden gehad hebben, gingen in de duisternis verloren. En elk smeekend woord werd verkropt om Papa. Thans had ik den neusdoek, maar, zoo gaat het ons menschenkinderen, nooit zijn wij tevreden. Nu wenschte ik ook gaarne hare poezele handjes te drukken en wenschte ik nog wel meer. Ik schermde als een blinde om mij heen en boog mij zoo ver zijdewaarts als de vrees voor een knieval mij toeliet. Ook zij scheen gelijke bewegingen te maken, want weldra had ik hare eene hand krijgsgevangen, juist toen de oude heer de troepen der Citadel Frankrijk liet intrekken, waaraan zij zich welligt niet zoo gewillig onderwierpen als mijne gevangene. Vervolgens trok ik haar, met zacht geweld, naar mij toe en sloeg de eene hand om haar midden. Reeds liet ik mijn' begerigen mond naderen toen — helaas! — juist, terwijl de oude heer aan het opsommen van verkeerde maatregelen was, het puntje van den stoel dat ik nog besloeg, niet meer tegen mijne zwaarte bestand, onder mij heengleed en met een paf! lag ik op den grond.

Ten tweede male staakte de oude heer zijne rede met een allerbeteekenisvol hm! — en na eene pauze vervolgde hij met « Marie steek het licht op."

« Ja Papa!" sprak de schalksche, « ik wilde dit juist doen, och! neem het mij niet kwalijk, heer Karel! dat ik uw' hoed niet zag!"

« Hm! hm" zeide de oude heer.

« Maar," vervolgde ik op een zoo eenvoudig-onschuldigen toon als mij mogelijk was, « dat is niets, wij waren in een zoo belangrijk gesprek, uw verhaal is....

« Mijn verhaal," viel de oude heer mij in de rede, « is uit, en wij kunnen bij het licht ons belangrijk gesprek voortzetten."

Vonken ter verwarming van geest en hart.

Als domme lieden zich eens regt dom aanstellen, dan kan het gebeuren, dat men hen een oogenblik voor verstandig houdt.

Gelukkig hij, die maar één paar gekke schoenen verslijt. De meesten hebben meer paren noodig.

Het goud is de schemering, om hetwelk te hebben, hart en ziel meestijds in het duister loopen.

Zonder geld kent u de wereld niet en met geld kent gij u zelve niet.

Het vergenoegen der jeugd is aan de ouderdom op straffe des doods verboden.

De ouderdom griffelt meer rimpels in de geest, dan in het voorhoofd.

De ouderdom is de vijfde acte des levens. Dichters en ouden moeten dezelve belangrijk trachten te maken, opdat zij geene tragisch-komische uitkomst krijgen.

Ons leven is eene alledaagsche Geschiedenis in twee deelen. Het eerste bevat de hoop die niet in vervulling is gekomen; het tweede, klagten over een geluk, dat ons ontgaan is. Niemand dunkt mij zal zich verwonderen, wanneer ik zeg, dat deze zoo oude geschiedenis zoo vele uitgaven beleefd heeft, en nog altijd belangrijk blijft.

De schoonste bloemen dragen geene vruchten, de schoonste vogels zingen niet. De ontzagwekkende dieren zijn roofvogels, — wat zijn wel zoogenoemde groote Heeren?

Hoe meerdere uitroepingsteekenen men in een boek vindt, hoe mindere waarde het bezit. En dit geld ook van menschen.

Petrarcha zeide dat de bedorvenheid der menschen het gebruik van het wetboek bedorven had, en het hem verdroot iets te leeren, waarvan hij zich op geene onedele wijze bedienen wilde en op geene edele wijze konde. Hij had vier jaren met lof de regtsgeleerdheid bestudeerd.

Er zijn verschillende soorten van Jesuitismus, onder het masker der vroomheid; geen dezer zal gedijen als zij geene voorname beschermers heeft.

Nieuw uitgekomen Boeken.

Uren aan de Godsdienst gewijd, of Christelijke morgen overdenkingen op elken dag des jaars 4 deelen. *f* 4,80
Beroep van een Christen; naar het Fransch door G. de Felice, met eene voorrede van B. T. Lublink Weddik « 1,50
Graduale Romanum, of misboek der Roomsch Catholijke kerken; volledige uitgave, onder toezigt van M. A. van Steenwijk « 18,00
D. Molenaar, het ondoorgrondelijke donkere en helder lichtende in het bestuur van onzen Heer over zijne vrienden; Leerrede naar Joh. XIII: 7 « 0,25
Leerredenen van H. E. Vinke « 2,60

CORRESPONDENTIE.

De vragen van v. d. K. uit M., kunnen niet geplaatst worden.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23 Maart. Sedert den 21 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Margaretha, D. Hayes, Bremen, stukgoed; Emma Mathilde, J. B. Egberts, Neuharlingerseel, haver en zaad; d'Autina H. H. Brehms, Embden, haver; Wilhelmine, H. H. Meossen, Caroliniensiel, garst; The Mie Mar, J. Bele, Frederikstad, hout; Engelina, G. Bartels, Detsum, garst; Talma, J. Winsor, Havanna, suiker; The Dept, J. Snook, Towey, poreelijnaarde; Mathilde, M. Michaelsen, Noirmontier, zout.

Van Gend gezeild:

Margaretha, J. Strak, ballast, Grangemouth.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te Middelburg,

23 Maart 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	f	.	Boekweit	f	6.10
1 J. dito	«	.	Winter Garst	«	4.75
N. dito dito	«	7.85	Zomergarst	«	3.75
2 J. Walch. Tarwe	«	.	W. Witte Boonen	«	9.40
1 J. dito	«	.	W. Bruine dito	«	9.75
Nieuwe dito	«	8.00	W. Paardenboonen	«	5.20
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.00	Z. N. dito	«	4.40
1 J. dito	«	.	Raapolie	f 35.50	p. v.
Nieuwe dito	«	7.25	Patentolie	« 37.00	«
W. Groene Erwten	«	7.00	Lijnolie	« 36.00	«
Z. dito	«	6.00	Raapkoeken	f .	de 1040 st.
Koolzaad	«	9.75	Lijnkoeken	« 9.00	« 100 «
Haver	«	5.00			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.